

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: N. V. T.**, zastoupen Mgr. Matúšem Bónou, advokátem, se sídlem Brno, Novobranská 14, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2005, č. j. OAM - 91/LE - 03 - 07 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2006, č. j. 65 Az 58/2005 - 21,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včasnou kasační stížnost proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako nedůvodná zamítnuta. Rovněž na něj nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil tím, že důvodem odchodu stěžovatele z vlasti a jeho žádosti o udělení azylu je zejména nespokojenost s politickým režimem ve Vietnamu a snaha zajistit si v České republice legální pobyt.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se ztotožnil s nesprávným právním posouzením zjištěného skutkového stavu správním orgánem a domnívá se, že jak správní orgán, tak i krajský soud při svém rozhodování vycházely z úzce formálního a zúženého výkladu aplikované právní normy. Stěžovatel se domáhá udělení azylu z důvodu nesouhlasu se společenským a státním uspořádáním ve své vlasti a v souvislosti s tímto uvádí, že mu nebyly poskytnuty finanční náhrady za vojenskou službu a zranění, na které měl dle svého názoru nárok. Z výpovědi stěžovatele v průběhu řízení je zřejmé, že mu dávky nebyly státním orgánem přiznány z důvodu nepředložení potřebných dokladů potvrzujících jeho válečné nasazení a následné zranění. Stěžovatel tak svoji obecnou nespokojenost s politickým režimem ve své vlasti založil na odmítnutí přiznání finančních dávek a dále v průběhu řízení potvrdil, že ve své vlasti neměl problémy se státními orgány, úřady, policií nebo armádou z důvodu rasy, národnosti nebo náboženství. Žádné další relevantní argumenty svědčící pro přijatelnost kasační stížnosti nebyly v průběhu řízení stěžovatelem uplatněny.

K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, jakož i na judikaturu jiných správních soudů. Lze uvést např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 8. 2006, č. j. 65 Az 58/2005 - 21, v jehož smyslu pouhá

nespokojenost s politickým režimem v zemi původu nemůže být důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rovněž v této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, kde konstatuje, že pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, pak obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.

Nepřiznání dávek a finanční náhrady za válečné zranění a vojenskou službu, jakož i obecný nesouhlas a nespokojenost s politickým režimem v zemi stěžovatele nelze považovat za důvody relevantní k přiznání azylu na území České republiky. Žádné další důvody, které by nasvědčovaly tomu, že byl stěžovatel vystaven diskriminaci či jiné formě pronásledování pro své politické názory, nebyly stěžovatelem uvedeny.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu a ostatních správních soudů poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nej**sou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu